

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 51.

Lýsingaprisur fyri peltregul: 30 oyri, á forsiðuni,
20 oyri, á 3. og 4. síðu. Við stórrí lýsingum fæst
avsláttur í prisinum.

Leygardag hin 22. desbr. 1934.

Kostar kr. 1,50 fjóðringsárið + Porto. Blaðið
verður bílagt á posthúsinum, brævasvarstodum
og skrivstovuni. Telf. 143.

8. árg.

EINI GLEÐILIG JÓL OG EYDNURÍKT NYÁR

YNSKIR »FØROYA SOCIAL-DEMOKRAT«

ØLLUM LESARUM SÍNUM

DEYÐIN

og

kvinnan

í hinum hvítu klæðunum.

Klárvakinn var eg ikki, tað er
sýnd at siga, men eg hevði andað
tað mesta av citrinum úr lung-
um mínum, og tankar mínir
vóru aftur farnir at arbeiða,
stírvnir og trekir, eyguni sóu
sum gjøgnum tām eina skál á
bordinum, og eg hugsaði, at hana
ætlaðu tey mær at spýggja í. —
So fell eg aftur í óvit.

Eg lá í óviti allan seinrapartin
og meginpartin av ættina; tó
raknaði eg einar tvær reisir so
mikið við, at eg sá eina unga
kvinnu í hvítum klæðum sita
við song mína, og helt hon hond
mína í aðrari síni, meðan hon
í hinari hevði eitt klæði, ið hon
av og á turkaði sveittan av enni
mínum við. Blóðið nærur kók-
aði í æðrum mínum og forðaði
hugsanini at arbeiða klárt. Eg
kundi ikki reiðiliga fata, at ein
kvinnu í hvítum klæðum skuldi
vera komin til mín, sita við
song mína og turka sveittan av
enni mínum. — Nei, tað bar
ikkí til, at hetta var ein-menn-
iskja; hetta mátti vera ein eingil.
— Eg sá ein eingil! — so skuldi
eg væl doyggja, — ja, hví ikki
enda lívið, áðrenn eg reiðiliga
var byrjaður at liva tað? —

— Og eg sá nógvar menn
koma rað á rað út úr tokuni,
lútandi við hövðunum, eyguni
sterðu deyðliga niður fyri fót-
urnar, armarnir hingu krafta- og
viljaleysir niður við liðirnar. —
Hetta var líðið við hinum brotnu
vónunum — teir menn, ið høvdu
verið betur farnir, um teir lógu
í grovini; — men sum tó høvdu
valt hin tyngra lutin; at sleipa
seg gjøgnum eitt gleðileyst og
vónleyst lív. Og mangir av
teimum vóru ikki sjálvir sekir
í vanskepnun síni. — Men hví
krøktu teir seg so til lívið?
spurdi eg meg sjálvan, og tað
best hóskandi svar, eg fann, var:

Allir hava teir kanska átt eina
ljósa og góða stund, á hvørs
minnum teir nú liva.

So hvarvið mannaliðið við hinum
brotnu vónunum, og eg hugdi
aftur at kvinnuni. — Nei, eg
hevði aldri sæð hana fyrr. Hví
sat hon hjá mær? Hon mátti
vera ein eingil? Men tað var tó
so logið, at ein eingil skuldi
vera komin at vitja meg; — ið
hvussu er, mátti tann eingil, ið
kom til mín, ikki verið í hvítum
klæðum. — Hetta mátti vera
ein kvinna. — Tá tankar mínir
vóru komin so mikið áleiðis,
helt eg, at eg átti at spyrja hana,
hvor hon var; men áðrenn eg
fekk tað í lag, fall eg aftur í
óvit.

— Eftirsíðan havi eg mangan
hugsað um, hvussu eg hesa lot-
una bar meg at við at gloyma,
at eg fyrr, bæði fyri mær sjálv-
um og øðrum, hevði roynt at
latist, sum eg ikki trúði, at einglar
og annað, ið stendur í sambandi
við teimum, ikki vóru til. — Men
slíkar hugsanir geva sjáldan
nakað úrslit.

— — —
Í lýsingini raknaði eg við aftur.
— Nei, eg haldi ikki, tað er
rætt at siga, at raknaði við, tí
eg var ikki forur fyri at røra
ein finger og ikki í minsta máti
mentur at lutlaka í tí, sum nú
hendi, og tankar mínir arbeiddu
so stírvnir og trekir. Tó bæði
sá og hoyrði eg alt; men á slíkan
hátt kendist tað, at eg væl kundi
verið fleiri mál burtur frá øllum,
og mær sjálvum við, fyri alt tað.
— Tað fyrsta, eg sá, var kvinnan
í hinum hvítu klæðunum. Hon
stóð og trýsti høggu hond sína
niður á enni mítt, og tað so
fast, sum var tað henni alt um
at gera at fasa høvd mítt so djúpt
niður í koddan, sum gjørligt var,
meðan hon reiggjaði vinstra

arm sín fram við songini og
nakað omanvert henni, eins og
hon royndi at skúga einhvønn
burtur frá mær, — einhvønn,
hon stæði at við sínum ræðslu-
bundna, men samstundis so vøkru
eygum. Tá hon tók hendur sínar
til sín og settist á stólin við
song mína, royndi eg við eygum
mínum at fanga hennara; — tí
orð fekk eg ikki kroyst um
varrarnar. Men eygu hennara
vóru sum negl á ein blett við
fótalag mitt. Eg hugdi oman at
fótalagnum, og til eina hvørja
aðra tíð vildi tann sjón, eg har
sá, sligið meg við ræðslu; men
nú hevði hon onga ávirkan á
meg. — Við fótalagið stóð eitt
beinara, og tað lagna við hesum
beinara var, at tað var livandi.
Tað stóð og toygdi seg inn yvir
song mína, og hinar stóru, tómu
eygnaholurnar gløddu at mær,
eins og vildu tær slúkt meg. —
Hetta var deyðin, ið nú var
komin á fund mín. Í aðrari
hond sín hielt hann liggjan, og,
meðan fingrabainini á hinari við
einum hörðum smelli trivu um
tvarjarnið á song míni, segði
hann:

»Hon kennir meg; hon hevur
fyrr varð sjúklingur móti mær,
— og ofta til onga nyttu. Men
kennur tú meg?»

Jú, væl vilsti eg, hvor hann
var; men eg var ikki forur fyri
at svara.

»Kennur tú meg?» spurdi
deyðin upp aftur og toygdi seg
enn longur inn yvir song mína.
»Og veist tú, hvat eg nýti hendan
liggjan til?»

Heldur ikki hesa ferð var eg
mentur at svara.

»Eg eri deyðin,« helt hann
áfram. »Og liggjan nýti eg til
at kvetta tann tráð, ið bindur
mannaálina at líkaminum. Nú
eri eg komin til tín.«

Eg skilti, at deyðin var komin
at kvetta lívstráð mín; men eg
kendi hvorki sorg ella ræðslu á
mær. — Alt var mær so fjart.
— Og eg fekk ikki stundir at
hansa reiðiliga nógv, tí kvinnan
í hinum hvítu klæðunum tók nú
til máls:

»Eg havi ongantið fyrr sæð
teg tikið eina sál, ið var so illa
fyrireikað at fylgja tær, sum
henda,« segði hon.

»Kennir tú hendan mannin?»
spurdi deyðin.

»Nei, eg kenni hann ikki,«
segði kvinnan í hinum hvítu
klæðunum. »Men í meir enn eitt
samdøgur havi eg sitið við song
hansara, og nærum alla tíðina
hevur hann ligið vitleysur. Tey
fáu orð, hann hevur talað, hava
bert verið orvitismon, men av
teimum havi eg tó skilt so mikið,
at hann ikki er ferðabúgvinn enn.

Eisini er hann so ungur, at tað
mátti verið sýnd at tikið lív
hansara longu.«

»Mangan tók eg yngri,« svaraði
deyðin.

Tá tagdi hin hvítklædda kvinn-
an og stæði fram fyri seg.
»Tú hugsar um hin lítla bróður
tín, eg tók í fjór,« helt deyðin,
»ella kanska tú hugsar um besta-
mannin á hinum skipinum, ið
ikkí kom aftur av Suðurlandinum
í fyrraárið, há?» helt deyðin
áfram, og kinnbeininu gløðu eitt
sindur hvørt frá øðrum. — Eg
helt, at tað var hansara máti at
smilast á.

»Hvat eg hugsaði, kann verða
tað sama,« svaraði kvinnan. »Teir
báðir vóru væl betur fyrireikaðir
at fylgja tær enn hesin.«

»Tú, sum so mannliga verjur
handan fremmenda mannin, hvat
vilt tú gera, tá eg komi eftir tær?»
spurdi deyðin.

»Egeri búgvinn til ferða,« svaraði
hon og reistist, eins og ætlaði
hon sær at fylgja deyðanum í
stundini. »Og eisini veit eg, at
tá ferðin er at enda, hitti eg hin
bestamannin, tú tosaði um í áðoni.
Men gev hesum froyst bert nakrar
fær dagar,« og hon bendi høvur
sitt móti mær.

»Ja,« svaraði deyðin harðliga
og rætti seg upp so bráðlaga,
at deyðamannabeininu skrðaðu
móti hvørjum øðrum. »Ja, eg
gevi honum froyst, — ikki bert
nakrar dagar, men ið hvussu er
nókur ár; og tað skal eg siga tær,
tað skulu verða honum nokurt tung
og long ár, har hann ikki bert
sum nú skal kenna kroppsliga
pínu men eisini sálarpínslu, og
hana so harða, at hann skal
gerast gamalur maður, áðrenn
hann er komin í sín besta
aldur. — Hugsar tær til, ein lívs-
frískur unglingur, ið neyvan
hevur sagt annað enn skemtar-
orð, skal verða boygður til jarða
um nokur fá ár av berari
sálarpínslu. — Og tað skal ikki
verða stóða hansara til Guð, ið
pínir hann, men sálarsár, ið
lívið gevur honum. Og væl
kann tað henda, at tað verður
hann sjálvur, ið at enda stundar
á fund mín.«

»Tú meinir ikki, at hann
sjálvur skal koma at stytta um
lív sitt?» spurdi kvinnan í hin-
um hvítu klæðunum notrandi,
og tveitti seg niður aftur á stólin.

»Eg segði: Væl kann tað
henda,« svaraði deyðin.

»Nei, tak hann so heldur,«
bað kvinnan so bonliga.

Deyðin treiv við báðum hond-
um um orvið og reiggjaði liggjan
um yvir høvdi mínum, og eg
kendi á mær, at nú var komið
at ytstu stund; men so ússa-
ligur var eg, tað nervaði

Eisini tygum

vilja gerast vissur í,
at tað loysir seg at
lýsa, bert tygum
royna eina lýsing í

„Føroya
Social-Demokrat“.

Ringið til prentsmiðjuna
máltr. 143.

meg ikki. Eg hugdi aftur at
kvinnuni í hinum hvítu klæð-
unum; men hon sat við báðum
hondum fyri eygum sínum —
hon vildi ikki vera vitni til tað,
ið nú skuldi henda.

Men deyðin tók liggjan til sín
aftur og stóð kvírrur við fóta-
lagið.

Tá kvinnan hugdi uppá meg

og sá, at eg ikki var deyður,

vendi hon sær bilsin móti deyð-

anum: »Hví tekur tú hann

ikkí?» spurdi hon.

»Kvinnu,« segði deyðin, »nú

fari eg. Men áðrenn eg fari,

skal eg siga tær, hvat meistari

mín segði við meg. Hann segði:

»Mín trúgvasti tænarí, far inn á

sjúkrahúsið; leita teg fram, til

less tú kemur til eina kvinnu,

ið vakir yvir einum sóttligum

unglingi. Nem við unglingin,

men tak ikki sál hansara.

Nem við hann, so at hann skal

kenna tína tungu, koldu hond

á sær, ta stund honum enn er

lív lagað. Og far so frá honum.»

— So hvarv deyðin. — Kvinnan

í hinum hvítu klæðunum legði

nú hendur sínar saman, og

hennara vøkru eygu leitaðu upp-

eftir. — Eg fataði, at nú talaði

hon við Guð sín, og eg kendi á

mær, at hon talaði um meg. —

Men nú gjordist tokan tætlari,

og allar sjónir hvurvu so líð-

andi — támaðust burtur. — Eg

sovnaði. — — —

Leingi svav eg. — Tá eg
vaknaði aftur, var eg at kalla
frískur; — men tá var kvinnan
í hinum hvítu klæðunum horvin,
og eg sá hana ongantið aftur.

Ormur undir ívarssteini.

